הדוגמנית מויראייה 4

באלג'יר עוד יכתבו שירים, אם עדיין לא עשו זאת, על אחת בשם יכמינה. החובשת הקרבית היפה של המחתרת האל־ג'ירית, שהניעה אלפי חיילים להתפלל, שלוש פעמים ביום: „לו הייתי מזרק כזה באצבעותייך."

היא לא הרגישה רע — בחורה יחידה — בין לוחמים גברים. החתיכה המתגדבת לב־שה כמותם את בגדי הקרב המגומרים. סחבה על הגב את הקיטבק ועל הראש את הקסדה. עוד בשבוע שעבר, כשעל אלג'יריה איימה מלחמת אזרחים, אפשר היה למצוא אותה בקו החזית. תחת אש הכדורים חבשה פלורנס נייטינגל הבלונדית את פצועי וילא־ייה 4.

מי היה מאמין שהפנים המאובקות הללו, הרגליים בנעליים השלימות צעדו רק לפני חודשים מעטים על המסלול הפריסאי ? שהם שייכים לאחת הדוגמניות הזוהרות של פאריס ? ליילה קאדי היה שמה לפני ש־הדביקו לה אילי־האופנה את יסמינה, ויס־מינה היא נשארה גם עבור החיילים. היא היתה בת 16 כשהחלה לפעול כמקשרת בפל"ן, נאסרה ונישלחה למחנה שבויים. כשעזבה את המקום כבר חיכה לה בחוץ האופנאי ז'אק אסטרל, מלבישה המועדף של ב.ב., שעשה ממנה דוגמנית. לא לזמן רב. הפאסריוטית הצעירה ויתרה על שמלות ההוט קוטיר, לטובת מדי האחות הקרבית בפל"ן.

★ ★ ★

בעל לדוגמה

הדוגמניות הישראליות איבדו יריבה מסוכנת: מארן. הדוגמנית הגרמניה חזרה לארצה.

הכרותה עם ישראל לא ארכה יותר משנתיים. ואלו לא היו השנתיים היפות של חייה. היא ירדה מהמטוס בלוד הרה בחודש התשיעי, מחפשת אחרי הישראלי שזנח אותה בגרמניה. מארן חיפשה בתל־אביב את ג'ו כ"ץ, שהיה גבר נשוי ואב לשני ילדים. הדוגמנית הבלונדית ניצחה ללא מאבק בכלל את אשתו הצברית. ג'ו התגרש ועבר לגור עם אהובתו מארן, ש־הצהירה חגיגית על כוונתה להשתקע בישראל.

למארן לא היו בעיות במציאת עבודה. לא עם גוף כשלה. אולם לגבר הישראלי שלה היו תמיד בעיות. הוא לא היה טיפוס הלהוט במיוחד אחרי עבודה. בזמנו, לפני כשש שנים, העדיף אפילו להשתתף בשוד תנובה, יחד עם חבורת פארקש, רק כדי שלא יצטרך לעבוד קשה. הוא נסע לגר־מניה, לחפש זהב וגם משם חזר מאוכזב.

כשמארן ילדה לו את ג'ני החליט להס־תדר סופית, בפעם האלף בחייו. בנה סירה והתחיל לדוג. הוא זנח זאת מייד. למה לעבוד, מארן היתה בחורה טובה, וסוס עבודה עוד יותר טוב. היא הביאה לו כל חודש למעלה מאלף לירות. היה לו סדר־יום מאורגן ועמוס, לא היה לו פשוט זמן לעבוד.

הוא היה אוכל בבוקר, בצהריים ובערב. לפני הצהריים קורא עיתונים, אחרי הצה־ריים יושב בקפה בתחנה המרכזית, בערב קצת מצייר ובחצות הולך לקחת את מארן מהתצוגה.

מארן גילתה, קצת מאוחר מדי, שלא חיים רק מאהבה. עבודת הפרך, הריצה מתצוגה לתצוגה בקו תל־אביב־חיפה־ירוש־לים, לעיתים באותו יום, התישה את כוחה. הגעגועים להוריה בגרמניה כירסמו אותה. היה נידמה לה שמקפחים אותה בארץ בג־לל היותה גרמניה נוצריה, אם לא נשואה.

בכמה מקומות עבודה אומנם היה כך. היא נידחתה לא פעם. הדוגמנית החליטה שדי עם ישראל.

אחרי שנתיים של בטלה על חשבון מארן, ואחרי כישלון עיסקות, הסיק כ"ץ שהיא צודקת. שוב ניראו לו הבארים של גר־מניה — מיכרה זהב. הוא אמר למארן מה שאמר לה ולאשתו הקודמת מיליון פעם: „מה אעשה כאן ? מה מחכה לי ? כלום וכלום. אין לי בית ולא אגיע לבית בעבו־דה כשרה. לגנוב אינני מסוגל. כל מה שנותר לי הוא להתחיל בכוחות עצמי ב־גרמניה. האמיני לי, מותק, זה יצליח."

בפעם המיליון האמינה לו המותק. ארזה את חפציה והמריאה לגרמניה. אחריה המ־ריא גם ג'ו. בכספה כמובן.

★ ★ ★

היסטוריה

בצרפת יש מוסד לאומי הקורא ל־עצמו הועד הצרפתי לאופנה. מפעלו ה־תרבותי האחרון עוסק בהיסטוריה של בגדי־הים. הוא כולל 12 בגדי־ים מאז סוף המאה ה־19 ועד ראשית המאה ה־21. תצו־גה כזאת, מבטיח הפירסומאי התל־אביבי, יהודה אבני, תיובא גם לישראל ותוצג כליפתן של תצוגת־אופנה מקומית.

הבכורה נערכה לא מזמן בשוויץ. מיס שחדייה, מימין, לבשה את בגד הרחצה שילדינו יראו בשנת 2000. הדגם נקרא מאדים. מיס לוקסנבורג, האמצעית, ייצגה את 1900, כשאחריה צועדת מיס שבועון הקולנוע, סינמונד, בבגד־ים 1918.

אנו אישית מאושרים למדי בביקיני 1962.

★ ★ ★

וכבר זאת מעדיפים בזונדיות

לספרה המשעשע, הכמעט־קלאסי עתה של אניטה לוס, שהיה סנסאציה של שנות ה־20 — גברים מבכרים בלונדיות — מלאו 40 שנה. שורה ארוכה של שחקניות, בניהן מרלין מונרו, שיחקו מאז את הגיבו־רה לוריליי לי, הבלונדית המקצועית הטיפ־שה־הגלוייה־והמעשית. כתב־האישום האנטי־בלונד תורגם לכל השפות כמעט, נמכר במיליוני טפסים.

אניטה עצמה, יצור זעיר ושחרחר, החליטה לכתוב את הספר אחרי נסיעה ברכבת, ב־חברת בלונדינית מטומטמת שלא היה עליה אלא להפיל את המטפחת כדי שכל גבר יהיה שלה. אניטה, לעומת זאת, היתה צריכה לסחוב את מזוודתה הכבדה בעצ־מה. „העובדה שבלונדיות יכולות להסב תשומת לב כזאת היתה עבורי תגלית מדעית," אמרה השבוע הסופרת, לקראת הצגה מחודשת של המחזה. „גם ידידי הטוב ביותר יצא אז עם בלונדית נוראה, אימ־באצילית אמיתית, ואני קינאתי, מפני ש־הייתי סבורה עד אז שהוא מעדיף אותי — השאטיניית."

על כן החליטה לכתוב את יומנה האינ־טימי של עלמה בלונדית שחוננה בפני בוטיצ'לי ובמכונת־חישוב במקום מוח. תורת החיים הנאיבית והמחושבת של מיס לי החביבה והסכסית הסתכמה במישפטים ה־באים:

● „נשיקה על היד יכולה להיות דבר נחמד מאד. אבל צמיד יהלומים נשאר לנצח."

● „דוקטור פרוייד אמר שכל מה שאני צריכה הוא לפתח אצלי כמה מעצורים, ולפעמים גם לישון."

● הדבר הטוב ביהלומים, שהם תמיד ניראים חדשים."

● כשנערה נהנית באמת מחברת הג'נטל־מן, היא נעשית מאד בלתי־יעילה, ושום דבר טוב אמיתי לא יוצא מזה."

הבלונדיות הישראליות, גם אם היו מסו־גלות להוציא אינטליגנציה כזו מפיהן, חבל שיעשו זאת. פשוט יהיה מבוזבז על הגבר הישראלי המצוי.

★ ★ ★

בעל ירוק קטן

מודעת פירסומת בניו־יורק פוסט: „בשנת 1626 קנו ההולנדים את האי מאנהטן מהאינדיאנים תמורת 24 דולר. כיום את יכולה לקנות תמורת 24 דולר את המאניקיור שלנו. המאניקיור החדוד — הכולל 12 ציפורניים מלאכותיות, עבור הגברת העצבנית, הכוססת את ציפורניה עד השורש." מה שהפסידו ההולנדים ! . . .

בשיא הרצינות שואלת קוראה נאמנה את עורכת מדור הבית של ז'ורנאל אמריקן: „מה צבע השטיח שהיית מציעה לי לסלון הקטן שלי המשתרע על 3 על 4 מטר ? הקירות לבנים. הספה זהובה עם אבן ירוקה במעקה. כסא אחד דומה. וכסא אחד כולו ירוק."

ענתה העורכת בשיא הרצינות: „ד. מ. היקרה, מאחר וזהו חדר קטן הייתי מציעה לך לרכוש שטיח ירוק. השתדלי להשיג גם כמה תפוחים אדומים בהירים, צנצנת זהובה, דקוראטיבית, ותוכי ירוק כדי לשוח לחדר מראה מעניין." היינו ממליצים על בעל ירוק קטן . . . **בימים אלה** אפשר לערוך מישאל: „למה אתם לא מתגרשים ?" . . . **ניגמר עם** הדלתות המרעישות. בלונדון המציאו צירים מפלאסטיק. עובדה המקילה על האפשרות לחזור הביתה בכל שעה שהיא, בלי נקיפת המצפון שמישהו ניעור. או מה שגרוע יותר, שמישהו שומע. . . . **גד ביטוחים** ענק מציף את אנגלייה. ביטוח כלבים, בסכום של עשרת אלפים לירות. מובטחות הוצאות הטהרינאר, נזקי הכלב והוצאות החיפוש, במיקרה ש־הוא הולך לאיבוד. במיקרה מוות מקבלים פיצויים. .

יסמינה בסאלון פאריסאי ובחזית אלג'יריה

בגדי־הים של שנת 2000, 1900, 1918